

— Бѣхъ я турилъ въ хамбара. А вжтрѣ имало мишки — страшна работа. Тѣ изгризали всичкото желѣзо. Самъ видѣхъ, какъ го гризѣха. Ако не вѣрвашъ, иди вижъ.

Бѣдниятъ търговецъ не иска да влиза въ раз-
правия и отговори:

— Че що ще гледамъ — вѣрвамъ ти. Азъ
зная, че мишкитѣ всѣкога гризатъ желѣзо. Сбо-
гомъ.

На улицата той видѣ, че си играе дѣтето на
богатия търговецъ. Той го погали, зе го на ржцѣ
и го занесе у дома си.

На другия день той срѣща търговеца на же-
лѣзо и почна да му разказва своята скръбъ, какъ
дѣтето му се изгубило и го попита:

— Не си ли чувалъ, не си ли го виждалъ?

— Какъ, видѣхъ го. На излизане изъ твоята
кжща, видѣхъ, какъ единъ ястребъ го улови и от-
летѣ съ него.

Богаташътъ се разсърди и казва:

— Срамота е тъй да се шегувашъ съ мене.
Дѣ се е чуло ястребъ цѣло дѣте да грабва!

— Не, азъ не се шегувамъ. Какво чудно въ
туй, че ястребъ отмъкналъ едно дѣте, когато мишки
изяли цѣли 1600 килограма желѣзо. Всичко става.

Едва сега богатиятъ търговецъ разбра и
казва:

— Твоето желѣзо мишкитѣ не сж изяли, а азъ
го продадохъ и двойно ще ти го заплатя.

— Щомъ е тъй, то и ястребъ не е грабвалъ
сина ти, азъ ще ти го дамъ.